

Studiu de specialitate – Educația în familie a copiilor

*Autor: prof. învă. primar Gulin Ioana
Școala Gimnazială Brănești- Timiș*

Copilul este darul lui Dumnezeu încredințat temporar omului spre creștere și modelare. Atunci când o mamă aduce pe lume un copil, primește un dar, dar și o mare responsabilitate. Copilul poate deveni bucuria părinților, împlinirea lor, dacă este călăuzit cu răbdare prin labirintul plin de capcane al contextului moral actual. Părintele înțelept pregătește o temelie solidă pentru edificiul educației morale a copilului său.

Iată câteva dintre componentele de bază ale acestei temelii, componente care îl vor însoți pe copil pe tot parcursul vieții și care vor conduce, din când în când, la afirmații de genul: "Se vedecă are ceșapteani de acasă!", ori "Bună creștere i-au dat părinții!":

1. Sădirea în inima copilului a credinței în Dumnezeu, începând din primii ani de viață;

2. Dragoste necondiționată pentru copil, însoțită de o comunicare permanentă, de la inimă la inimă;

3. Părinții să trăiască în armonie și cinste pentru că faptele și atitudinile lor vorbesc mai mult decât cuvintele. Părinții pot fi pentru copiii lor „ușă” spre păcat sau spre binecuvântare. Viața demnă și cinstită a părinților este zid spiritual protector pentru copil.

4. Calitatea vieții mamei este dascălul de căpătâi al copilului, mama fiind „cartea vie” din care acesta învață adevăratele valori înainte de a merge la școală.

Copilul este asemenea unui aparat de filmat care aude, vede și înregistrează totul, imitând atitudini, tipare de relaționare și de adresare verbală.

Factorii care contribuie la educarea unui copil sunt numeroși, însă rolul de căpătâi, în ciuda tuturor influențelor care acționează asupra copiilor, îi revine familiei. Creșterea unui copil este responsabilitatea de frunte a bunicilor, mai presus de realizări materiale sau de altă natură.

Nimeni nu susține că educația parentală este o muncă ușoară. Ea poate fi extenuantă pentru că "a educa" înseamnă a te dăruia și chiar a arde ca o lumânare ce se consumă; educația cere răbdare, iar răbdarea presupune frustrare sau suferință.

Copilul are nevoie de dragostea părinților, căci aceasta este "sămânța din care răsar mai toate atributele personalității umane" (Ross Chambell). Deși cei mai mulți părinți își iubesc în mod instinctiv copiii și fac eforturi mari pentru a le oferi condiții bune de viață și de a le procura cele necesare, cu toate acestea, mulți copii se simt neiubiți.

Specialiștii spun că nu toți părinții știu să-și manifeste dragostea, pe lungimea de undă a inimii copilului. Tot Ross Chambell spune, într-un mod metaforic, că fiecare copil are în sine un imens "rezervor emoțional" care așteaptă să fie umplut de cei din jurul său, dar în primul rând de părinți. Dacă acest rezervor este umplut, copilul este relaxat și fericit, iar dacă nu, el poate avea probleme de comportament și, ulterior, chiar psihice.